

ροῦχα γὰρ νὰ μὴ ἀρέχουνε καὶ ἡραυῆς ἅμα τὰ σηκώσης Σητ. Τὰ ξεβγάνουνε τὰ ροῦχα καὶ τὰ ἀποσφουνιάζουνε Ἀπύρανθ. Ἀποσφούνιασε τὸ φόρεμα νὰ τρέξη τὸ νερὸ Χίος Ἀποσφά-
νιζέ τα καλὰ τὰ ροῦχα Δημητσάν. Συνών. ἀποσφου-
ρίζω, ἀποσιφουνίζω, ἀποσφουρώνω (I) 1, στύβω.

2) Σφίγγω, συμπιέζω τι ἵνα ἐκθλιβῇ τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν Κρήτ. (Ἀλήκαμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἐγκαρ.) Χίος κ.ά.: Ἦθελε κρασί, πάει ὁ Τοῦρκος καὶ ἀποσφωνιάζει βάτσινά καὶ τοῦ τὰ πάει (βάτσινω = ὁ καρπὸς τῆς βάτου. Ἐκ παραμυθ.) Ἀλή-
καμπ. Ἀποσφουνιάζω τοσοῖ πίττες γὰρ νὰ βγῇ τὸ μέλι Ἐγκαρ.

β) Μεταφ. ἐπὶ νόσου, καταβάλλω τινά, κάμνω νὰ ἀδυ-
νατίσῃ Σύμ.: Ἐποσφώνιαξέ τον ἡ ἀρρώστια. 3) Μέσ. σφίγγομαι, καταβάλλω προσπάθειαν πρὸς ἀποπάτησιν Κρήτ.: Δὲ δορεῖ νὰ κατοικήσῃ καὶ ἀποσφωνιάζεται. Ἀποσφω-
νιάζετ' ὁ καλὸς σου 'ς τὰ γερά γὰρ ν' ἀφήσῃ χορὸν σημάδι. Συνών. τανυέμαι (ιδ. τανυῶ).

ἀποσιφούνιασμα τό, ἀμάρτ. ἀποσφώνιασμα Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Ἰοσφίνιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιφουνιάζω.

1) Ἐπὶ πλυνομένων ἐνδυμάτων, ἐκθλίψις τοῦ ἐν αὐτοῖς ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Κακὸ ἀποσφώνιασμα τὼς ἤκαμες καὶ τρέ-
χουνε Σητ. 2) Προσπάθεια πρὸς ἀποπάτησιν, ἐπὶ δυσκοι-
λιότητος Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Συνών. τανυτό.

ἀποσιφουνίζω Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιφουνίζω.

Ἀποσιφουνιάζω 1, ὁ ιδ.

ἀποσιχαντερίζω Πελοπν. (Μεσο.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. σιχαντερός.

Εἶμαι, γίνομαι σιχαμερός: Ἐλα μὴν ἀποσιχαντερίζης
ἔτσι, πασιτρέφον.

ἀποσκάζω Χίος κ.ά. Ἰοσκάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)
Ἰοσκάω Σίφν. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκάζω.

1) Ἐπὶ πεπονίων, καρπουζίων κτ., ἀρχίζω νὰ φθίνω
ἐξ ὑπερβολικῆς ὥριμάνσεως ἐνθ' ἄν.: Ἡ πατ-τίχα ἐβαρυ-
ψήθη πολ-λὰ τὸ ἐπόσκασεν (πατ-τίχα=καρπούζι) Κύπρ. Τὲς
πατ-τίχες νὰ τὲς κόβῃς πρὶν νὰ Ἰοσκάσουν αὐτόθ. Τὸ πιπόνιν
ἐν' Ἰοσκασμένον Γερμασ. Συνών. παραγίνομαι. β) Μεταφ. μαραίνομαι, γηράσκω Κύπρ. 2) Ἐπὶ τοῦ γάλακτος
τῶν μαστῶν, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρόν καὶ ἀκολούθως
σταματῶ Κύπρ.: Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος τοῦ πόκοφεν τὸ
μωρόν. Ἐν' Ἰοσκασμένον τὸ γάλακτος μου ποὺ τὰ μαράζια.
Ἐπόσκασεν τὸ γάλακτος. 3) Σκάζω ἐντελῶς, διανοίγω διὰ
σχάσεως, οἶον ἐπὶ καρπῶν, ἐπὶ ἀνθέων, ἐπὶ δένδρων κτ.
Χίος: Φρ. Ἡ λωλή ἀμυγδαλὴ ἐσκάσε καὶ ἀπόσκασε καὶ καρπὸ
δὲν ἔκαμε (ὅτι πρῶτῳ ἀνθοῦσα πολλάκις ἀποκαίεται ὑπὸ
τοῦ ψύχους) Χίος. 4) Ἐπὶ τοῦ κύματος, ρήγνυμαι Σίφν.
Σύμ.: Ἐπόσκασε μὲ θάλασσα καὶ ἐκόντεψε νὰ μᾶς βουλ-λήσῃ
Σύμ. Ἐπὰ Ἰοσκά ἡ θάλασσα Σίφν.

ἀποσκάλι τό, ἀμάρτ. ἀποσκάλ' Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ.
Ἰοφ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλώνω.

1) Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου ἐσταμάτησέ τις σκά-
πτων, θερίζων ἢ ἄλλως καλλιεργῶν αὐτὸν ἐνθ' ἄν.:
Ἐμπαίνω 'ς σ' ἀποσκάλ' (ἐπαναλαμβάνω τὴν σκαφήν, τὴν
ὁποίαν εἶχον ἀφήσει) Ἰοφ. || Φρ. Ἐποίκα ἀποσκάλ' (τὸ
ἤρχισα) Ἰμερ. Ἐσέβεν 'ς σ' ἀποσκάλ' ἡ ἐχτέθεν ἀποσκάλ'
(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς ἔργον τι) Χαλδ.

2) Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν Πόντ. (Ἰοφ.): Τ' ἐμέτερο
τὸ παιδί ἀτὸ ἐν', δίουμ' ἀτονα φαεῖ, φέρ' 'ς σ' ἀποσκάλ'
(ἐκ παραμυθ.)

ἀποσκαλίζω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλίζω.

1) Τελειώνω τὸ σκάλισμα: Ν' ἀποσκαλίσωμε τὴν πατάτα
καὶ φεύγομε. 2) Σκαλίζω Κάμπ.: Ἀσμ.

Σταυραεὶος συχνοπερνᾷ ποὺ τὰ σκίνομ-ματούρια,
π' ἀποσκαλίζ' ἡ πέριδικα καὶ χωματοκυλίνεται
(σκίνομ-ματούρια = νέοι βλαστοὶ σκίνων).

ἀποσκαλισιά ἡ, ἀμάρτ. ἀποσκαλ'σὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀγροῦ ὅπου ἐτελείωσε τὸ σκάλισμα.

ἀποσκάλισμα τό, σύνθηθ. ἀποσκαλ'σμα Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαλίζω.

Ἡ περάτωσις τοῦ σκαλίσματος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀπο-
σκάλισμα μᾶς ἐπιάσε βροχὴ σύνθηθ.

ἀποσκαλώνω Πόντ. (Κρώμν. Ἰοφ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποσκαλώνω.

Σταματῶ τὴν γεωργικὴν μου ἐργασίαν εἴτε ὡς περα-
τωθεῖσαν εἴτε διὰ νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν ἐνθ' ἄν.: Ἐβρά-
δυνε, ἡάρ' ν' ἀποσκαλώνουμε (ἐνύκτωσε, λοιπὸν ἄς διακό-
ψωμεν) Ἰοφ.

ἀπόσκαμμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ τέλος τοῦ σκαψίματος. 2) Σκαφή, σκάψιμον.
3) Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή:
Ποῦ τ' ἄφ'κίς τ' ἀπόσκαμμα; 'Σ τ' ἄπάν' ζαγάδα εἶνι τ' ἀπό-
σκαμμα (ζαγάδα = στενὴ λωρὶς ἀγροῦ ἐπικλινούσ, πεζούλλι).

ἀποσκαμμὸς ὁ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου τελειώνει ἐν τμήμα
σκαφῆς καὶ ἀρχίζει ἄλλο.

ἀποσκαριάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκαρί.

1) Καθελκύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἐσχάρας εἰς τὴν θάλασ-
σαν: Ἀπὸ βδομάδα ἀποσκαριάζομε τὸ καῖκι (δηλ. περατου-
μένης τῆς ναυπηγήσεώς του). 2) Ἀφαιρῶ τὰ ὑποστη-
ρίγματα ὀγκώδους τινὸς πράγματος: Ἀποσκαρίασες τὸ
βαρέλλι καὶ κύλισε. Μὴν ἀποσκαριάσῃς τὸ ντουλάπι.

ἀποσκαρίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρίζω.

Ὁδηγῶ τὸ ποιμνιον εἰς τὴν βοσκήν μετὰ τὸν στάλον,
ἥτοι μετὰ τὴν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν.

ἀπόσκαρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαρίζω.

Ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος, ἡ τρίτη ἢ τετάρτη ὥρα
περίπου, ὅτε γίνεται τὸ σκάρισμα τῶν ποιμνίων, ἡ μετὰ
τὸν στάλον ὁδήγησις τῶν ποιμνίων εἰς τὴν βοσκήν.

ἀποσκαρφαλώνομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποσκαρβελώ-
νομαι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκαρφαλώνομαι,
δι' ὁ ιδ. σκαρφαλώνω.

Παύω νὰ εἶμαι σκαρφαλωμένος, ἀπολύομαι τῶν
ἐξοχῶν ἀφ' ὧν κρατοῦμαι: Ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἀποσκαρφαλώ-
θηκε ἡ κληματαρῆ.

ἀπόσκατο τό, σύνθηθ. Ἰόσκατου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκατό.

1) Κόπρος ἀνθρώπου, ἐπιτατικώτερον τοῦ ἀπλοῦ

σκατό: Φρ. Ἐγίνηκε σκατὰ κι ἀπόσκατα (ἐμεθύσθη μέχρι ἀναισθησίας). 2) Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων Θράκ. (Σουφλ.).

ἀποσκατούρι τό, ἀμάρι. ἵποσκατούριν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκατο καὶ τῆς καταλ. -ούρι.
Ἵπολείμματα κοπράνων.

ἀποσκαφή ἡ, Εὐβ. (ἽΟρ. κ.ά.) Ζάκ. Θράκ. (Λούπιδ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) Ρόδ. ἀπουσκαφή Θράκ. (Μάδυτ.) Σκίαθ. Σκόπ. κ.ά.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκαφή.

1) Σκαφή, ἀνασκαφή τοῦ ἐδάφους πρὸς καλλιέργειαν Κεφαλλ.: Ἐγίνηκε ἓνα ξελόγωμα μετρεῖς ἀποσκαφές (ξελό-γωμα = ἐκχέρσωμα θαμνώδους ἐδάφους). 2) Ἡ μεταξὺ ἐσκαμμένου καὶ ἀσκάφου ἀγροῦ σχηματιζομένη αὐλαξ Εὐβ. (ἽΟρ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Ρόδ. Σκόπ.: Σύριζα ἔς τοῦ δρόμου φέραμι ἀπουσκαφή Σκόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόβα (II) 1. 3) Αὐλαξ ὡς σύνορον μεταξὺ ἀγρῶν ἢ ἀμπελώνων Θράκ. (Λούπιδ. Μάδυτ.) Σκίαθ. 4) Ἐπὶ ἐργατῶν σκαπτόντων ἀγρὸν ἢ ἀμπελῶνα οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοποθετουμένου εἰς ἀπόστασιν τινα ὀπισθεν οὕτως, ὥστε ἡ σκαφή τοῦ ἐδάφους χωρεῖ εἰς σχῆμα κλιμακωτόν, ἄσκαφος ἀπόστασις μεταξὺ ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐργατῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πᾶρε τὴν ἀποσκαφή σου (τοῦτο λέγει ὁ πρῶτος, ἀποχωρῶν πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς τὸν μετ' αὐτόν, ὅστις ἀφ' οὗ ἰσο-γραμμίση τὸ σκαπτόμενον ἔδαφος ἀποχωρεῖ ἐπίσης πρὸς ἀνάπαυσιν). 5) Τὸ ἐσκαμμένον ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργά-της ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ Ζάκ.

ἀποσκαφίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκάφη.

Καθαρίζω τὰ σιτηρὰ διὰ δίσκου συνήθως ξυλίνου ἔχοντος βραχέα χεῖλη ἀναρρίπτων αὐτὰ πρὸς τὰ ἄνω οὕτως, ὥστε νὰ πίπτουν πάλιν ἐντὸς αὐτοῦ. Συνών. τεπουρίζω.

ἀποσκάφισμα τό, Πόντ. (Σούρμ. κ.ά.) ἀποσκά-φιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαφίζω. Ἴδ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117 κέξ.

Ὁ διὰ καταλλήλου δίσκου καθαρισμὸς τῶν σιτηρῶν δι' ἀνατινάξεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. τεπού-ρισμαν.

ἀποσκάπτω Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά. ἵποσκάπτω Κρήτ. Σύμ. κ.ά. ἀποσκάβω Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἀπουσκάβον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσκάβω Χίος κ.ά. ἵποσκάβω Σύμ. κ.ά. ἵποσκάβον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσκάπτω.

Τελειώνω τὴν σκαφήν ἢ τὴν διὰ τῆς σκαφῆς καλλιέρ-γειαν ἔνθ' ἄν.: Ἐναν ἔργον εἶχαν κι τ' ἀπόσκαφαν Αἰτωλ. Ἀπουσκάβιτι τ' ἀμπέλ' σήμερα, νὰ πάρον κ' ἰγὼν τ'ς ἀργάτις; αὐτόθ. Ὅ,τι κι ἀποσκάφουν σποῦν τὸ ρόδι Σύμ.

ἀποσκαψιὰ ἡ, ἀμάρι. ἀπουσκαψὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή: Τοῦ σύνουρου τοῦ χουραφιοῦ εἶνι μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ. Τοῦ τοσπί τό 'χου χουμένου μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ.

ἀποσκεβρώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. σκεβρώνω.

Ἰδία ἐπὶ σανίδων, κυρτοῦμαι ὅλως, στρεβλοῦμαι.

ἀποσκελετώνω Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκελετός.

Μέσ. καθίσταμαι οἶονεὶ σκελετός, ἀπισχναίνομαι: Εἶναι ἀποσκελετωμένος ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Δημητρ. Ἦτανε κωπέλλα φρεγάδα καὶ τώρα τὴν καταντήσανε οἱ γέννες ἀποσκελετωμένη Μάν.

ἀποσκελίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἵποσκελίζω Ρόδ. ἵποσκελῶ Ρόδ. ἀποσκουλίζω Πόντ. (ἽΟφ. Σαράχ. Τραπ.) Μέσ. ἀποσκουλίσουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποσκουλίζω πβ. σκουλος παρὰ τὸ σκέλος. Πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀποσκελίσαι» παιδικὴν ὀρχησιν ὀρχήσασθαι.

1) Διέρχομαι ἄνωθεν τινος ἀνοίγων τὰ σκέλη, διασκε-λίζω Ρόδ. Συνών. ἀποδιασκελίζω, ἀποσκελώνω 2, διασκελίζω. 2) Διαίρω τὰ σκέλη, οἶον πρὸς βάδισιν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἐγανάχτεσα καὶ ν' ἀποσκελίζω κ' ἐπορῶ (ἀπέκαμα καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ προχωρήσω) Κερασ. 3) Ἐξαρθρῶ τὸ σκέλος, τὸν πόδα, διασπῶ, σχίζω Πόντ. (Κερασ. ἽΟφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ.): Ἀποσκελίσον τὴν κοσ-σάραν (τὴν ὀρνιθα) Κερασ. Ἀτώρα ἔρχουμαι ἀποσκελίζω σε! (ἀπειλὴ) αὐτόθ. Κρούω τδ' ἀποσκουλίζω σε! ἽΟφ. Σαράχ.

β) Μέσ. πάσχω ἐξάρθρωσιν τῶν ποδῶν Πόντ. (Σάντ.)

ἀποσκελισμα τό, ἀμάρι. ἀποσκουλίγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελίζω.

Ἐξάρθρωσις τοῦ σκέλους, τοῦ ποδός.

ἀποσκελώνω τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπουσισελῶμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελώνω.

Τὸ ἀνοίγμα τῶν σκελῶν.

ἀποσκελωματῆς ἡ, ἀμάρι. ἀποσκελωματῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκελῶμα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Τὸ διάστημα τῶν διεστώτων ποδῶν: Μεγάλες ποῦ 'ναι οἱ ἀποσκελωματῆδες σου! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελῆς 1.

ἀποσκελώνω ἀμάρι. ἵποσκελών-νω Τήλ. ἀπουσισε-λώνων Λέσβ. Μέσ. ἀποσκελοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκέλος.

1) Διανοίγω τὰ σκέλη Πόντ. (Κερασ.): Ἐπεσκελῶθες κ' ἔκαττες (ἐκάθισες μετ' ἀνοιγμένα τὰ σκέλη). Συνών. ἀποδιασκελώνω. 2) Ἀποσκελίζω 1, ὁ ἰδ., Τήλ.

3) Ἐπὶ ἀφροδισιακῆς συνουσίας, ἀνοίγω τὰ σκέλη Λέσβ. β) Ἐρῶ ἐμμανῶς Λέσβ.

ἀπόσκεπα ἐπίρρ. ἽΗπ. — ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 24 ἀπό-σκιπα ἽΗπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκεπή. ἽΗλ. καὶ ἐν Χρον. Μορ. 4038 ὑπὸ ἄλλην σημασίαν.

1) Ὑπὸ σκέπην, εἰς τόπον ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἄνεμος ἢ ὁ ἥλιος ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

... ἔχουν στήσει

δυὸ χελιδόνια μιὰ φωλεά, ἀγάπης παρεκκλήσι,
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα κι ἀπὸ τ' ἀγριοβόρι.

2) Κρυφίως, μετὰ προφυλάξεως ἽΗπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.): Πήγαινε κρυφὰ κι ἀπόσκεπα νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανεὶς ἽΗπ.

ἀποσκεπάζω Ζάκ. ἽΗπ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Σέ-λιν. Χαν.) Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΚρυ-στάλλ. Ἔργα 2,87 ἀποσκεπάζω Πόντ. (Ἵμερ. Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουσκιπάζου ἽΗπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Σαμῆθρ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπουσκι-πάζου Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. ἵποσεπάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.

